

11. LUKU

SUUREN PÄIVÄN TAISTELU

Profeetat ovat esittäneet lähestyvän hädän erilaisin vertauskuvin — Israelin lankeeminen v. 70 jKr. ja Ranskan vallankumous esikuvia — Sen yleinen luonne ja laajuus — Herran suuri sotajoukko — ”Kaikkein pahimmat pakanat” - Jaakobin hädän aika — Googin ja Maagoogin tappio

”Sillä katso, sille kaupungille, joka minun nimelläni nimitetään (”kristikunta”, ”Babylon”) alan minä tuottaa onnettomuutta ... Minä olen kutsuva miekan kaikkien maan asukkaiden yli, kuuluu Herran Sebaotin sana ... Herra on kiljuva korkeudesta ja antava äänensä kuulua pyhästä asunnostansa. Kovasti on hän kiljuva yli (nimi-) laitumensa (kristikunnan). Huudolla, joka on niin kuin viinikuurnan polkijain huuto, on hän vastaava kaikille maan asukkaille.

Jyrinä kuuluu maan ääriin asti, sillä Herralla on riita-asia kansoja vastaan, hän käy oikeutta kaiken lihan kanssa; jumalattomat hän antaa miekan omiksi, kuuluu Herran sana. Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, onnettomuus lähtee kansasta kansaan, ja kova myrsky nousee maan ääristä. Ja Herran surmaamia on oleva sinä päivänä maan ääristä maan ääriin asti. Ei heitä valiteta eikä koota eikä haudata; loaksi he jäävät maan päälle.” — Jer. 25:29-38

NIIN pulmallinen ja omituinen on tämä koston päivän taistelu, ettei sitä voisi kuvata ainoastaan yhdellä vertauskuvalla. Sen tähden käytetäänkin Raamatussa monta voimakasta vertauskuvaa, niin kuin sotaa, maanjäristystä, tulta, tuulta, tuulispäätä ja tulvaa.

Se on ”sota Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä,” sillä Herra Sebaot on sotajoukkoa tarkastamassa. — Ilm. 16:14; Jes. 13:4

Se on ”suuri maanjäristys ... niin suuri, ettei sen vertaista ole ollut siitä asti kuin ihmisiä on maan päällä ollut;” ja se ”järkyttää maan, jopa taivaankin.” — Ilm. 16:18; Hebr. 12:26

Se on Jumalan ”kiivauden tuli,” joka kuluttaa koko maan. Sekä nykyiset taivaat (kristikunnan kirkolliset mahdit) että maa (sekä kirkon että valtion vaikutuksen alainen yhteiskuntajärjestys) ovat säästetyt tämän tuomiopäivän tulelle. — Sef. 3:8; 2 Piet. 3:10,12; Mal. 4:1

”Herran tie on tuulessa ja tuulispäässä.” ”Kuka voi seisoa hänen kiivautensa edessä ja kuka kestää hänen vihansa tulta?” — Nah. 1:3,6,7

”Katso, Herra tuottaa väkevän ja voimallisen; niinkuin raesade, niinkuin tuhotuuli, niinkuin rankasti satavain vesien kuuro se hänet voimalla maahan syöksee.” ”Mutta paisuvalla tulvalla hän tekee lopun sen paikasta ja vainoaa vihollisiansa pimeydellä.” — Jes. 28:2; Nah. 1:4,5,8

Se, etteivät kirjaimelliset tulvat ja kirjaimellinen tuli hävitä kiertotähteämme, maata, ja sen asukkaita, käy selville siitä lupauksesta, että nykyistä asiainjärjestystä seuraa uusi järjestys — ”uusi taivas (henkinen hallitus, Jumalan kirkastettu seurakunta) ja uusi maa (inhimillinen yhteiskunta, joka on uudestaan järjestetty Jumalan valtakunnan alaisena rakkauden eikä itsekkyyden lain perustukselle).” Tarkoittaen tätä uutta asiainjärjestystä

sanoo Jumala profeetan kautta: ”Sillä silloin minä teen kansojen huulet puhtaiksi, että he kaikki avuksensa huutaisivat Herran nimeä ja palvelisivat häntä yksimielisesti.” — Sef. 3:9

Kaksi huomattavaa esikuvaa lähestyvistä onnettomuudesta

Älköön kukaan kumminkaan tästä päättäkö, että nämä vertaukselliset kuvailut tarkoittaisivat ainoastaan sanasotaa, pelon vavistusta tai inhimillisten kärsimysten myrskyä. Se muodostaa kyllä osan taistelusta erittäinkin alussa, mutta ennustukset näyttävät selvästi, että siitä lopuksi tulee kauhea, verinen taistelu. Olemme jo tarkastaneet (Luku 3 ja II osa, luku 7) sen esikuvallisen hädän luonnetta, joka kohtasi lihallista Israelia juutalaiskauden lopussa, ja nyt, kun olemme ehtineet rinnakkaiskauteen, evankeliumikauden elonkorjuuseen, näemme kaikki merkit samanlaisesta, vaikka paljon suuremmasta ”kristikunnan hädestä,” sen vastakuvasta, ja se käsittää lopuksi koko maailman.

Rooman armeija ja sota aiheuttivat ainoastaan pienen osan juutalaisten hädestä, jonka kauhut historia kuvaa niin hirveiksi, että ainoastaan Ranskan vallankumousta voidaan verrata siihen. Pääasiallisena syynä siihen oli sisäinen hajaannus, lain ja järjestyksen kukistaminen — anarkia. Itsekkyys sai täyden ylivallan ja asetti toisen toistansa vastaan — aivan niin kuin on ennustettu siitä hädestä, joka kohtaa kristikuntaa. — Sak. 8:9-11

Ei tarvita mitään todistuksia siitä, että sellainen hätä on meidän aikanamme sekä mahdollinen että todennäköinen. Mutta jos joku epäilee sitä, niin hänen tarvitsee vain ajatella sitä suurta vallankumousta, joka ainoastaan vuosisata sitten vei Ranskan yhteiskunnallisen romahduksen partaalle ja uhkasi maailman rauhaa.

Muutamilla on se väärä käsitys, että maailma on loitonnut kauas muinaisten aikojen julmuudesta ja raakalaisuudesta, ja he uneksivat luulotellulla varmuudella, etteivät menneiden aikojen onnettomuudet voi uudestaan kohdata maailmaa, mutta tosiasia on, että aikamme sivistys on ainoastaan hyvin ohut kiilto, joka helposti voi pudota. Kukaan, joka avoimin silmin katselee uuden ajan historiallisia tosiasioita ja ymmärtää arvostella ihmiskunnan kuumeista suonen tykytystä nykyaikana, ei voi epäillä, etteivätkö menneiden aikojen kauhut voisi toistua. Ja tämä on sitä varmempi, kun luja profeetallinen sana ennustaa hätää, jollaista ei ole koskaan ennen ollut.

Ilmestyskirjan vertauskuvallisella kielellä on Ranskan vallankumous esitetty ”suureksi maanjäristykseksi.” Se oli niin suuri yhteiskunnan järkkyminen, että koko ”kristikunta” vapisi, kunnes se oli ohi. Ja tämän yhden ainoan kansan vihan kauhea ja äkillinen puhkeaminen ainoastaan vuosisata sitten voi antaa meille käsityksen siitä riehuvasta myrskystä, joka on edessä, kun kaikkien vihastuneitten kansojen kiukku särkee kaikki lain ja järjestyksen siteet ja saa aikaan maailmanlaajuisen anarkian. Muistakaamme myös, että tämä vallankumous tapahtui kansassa, jota pidettiin kaikkein kristillisimpänä maailmassa ja joka vuosisadat oli ollut paavikunnan varmimpana tukena. Kansa, joka oli Babylonin väärän, kirkkoa ja valtiota koskevan oppiviinin juovuttama ja joka kauan oli ollut pappisviekkauksen ja taikauskon sokaisema, oksensi siten kaikki iljettävyudet ja antoi kauhealle raivolleen vapaan vallan. Ilmestyskirjassa näyttää Herra viittaavan Ranskan vallankumoukseen alkunäytöksensä ja kuvauksensa siitä suuresta hädänajasta, joka nyt

lähestyy. Historiankirjoittaja esittää tämän vallankumouksen syyt seuraavasti: (Campaigns of Napoleon, siv. 12)

”Ranskan vallankumouksen välittömänä ja pääasiallisena syynä oli kansan hätä ja hallituksen rahapula, joka johtui niistä ennen kuulumattomista raha-avustuksista, joilla Ranska tuki Amerikan siirtoloita niiden vapaustaistelussa. Hovin hillittömyys ja papiston eripuraisuus, yleisen sivistyksen edistyminen, vallankumouksellisten periaatteiden leviäminen, mikä johtui Amerikan vapaussodasta, ja rasitus, jossa kansa oli niin kauan elänyt, ne kaikki yhdessä vaikuttivat tähän suuntaan ... Epätoivoissaan kärsimästään rasituksesta, kiihtyneinä häpeällisestä itsevaltiudesta ja siitä vääryydestä, jota tehtiin, ja oppineina ymmärtämään oikeutensa, heräsivät Ranskan kansanjoukot yleiseen suuttumukseen. Vapauden huuto kaikui pääkaupungista rajoille, Alpeilta Pyreneille, Välimereltä Atlantin rannoille. Niin kuin kaikkia turmeltuneissa valtioissa tapahtuvia äkkinäisiä mullistuksia seurasi myös tätä kauhut ja julmuudet, joiden rinnalla muinaisen itsevaltiuden rikokset ja viheliäisyydet jäivät varjoon.”

Pääasiassa samat syyt, josta tämä vallankumous johtui, ovat nyt huomattavissa kaikkialla, ja paljon suuremmassa määrin, ja seurauksena siitä on maailmanlaajuinen mullistus. Pane huomioon kasvava katkeruus eri kansanluokkien kesken, julkinen kansan oikeuksien ja sen kärsimien vääryyksien pohtiminen, vähenevä kirkollisten ja valtiollisten viranomaisten kunnioittaminen sekä vallankumouksellinen virtailu syvien joukkojen keskuudessa — joukkojen lisääntyvä tyytymättömyys hallitseviin mahteihin ja hallituslaitoksiin. Ja samalla tavalla kuin Amerikan riippumattomuusselitys 100 vuotta sitten herätti Ranskan kansassa vapauden ja riippumattomuuden kaipuun, niin on myös meidän aikanamme tämän yrityksen onnellinen lopputulos — hallituksen perustaminen kansasta ja hallitseminen kansan kautta — vaikuttanut vanhan maailman kansoihin. Alituinen siirtyminen muista maista Yhdysvaltoihin todistaa tämän, ja kumminkin on tämän maan vapaus ja hyvinvointi kaukana siitä, että se tyydyttäisi kansaa. Ajatussuunta on siellä, niin kuin kaikkialla, vallankumouksellinen, ja se tulee voimakkaammaksi joka päivä.

Ranskan vallankumous oli taistelu jonkin totuuden määrän ja vanhan eksytyksen ja taikauskon välillä, jota maailmalliset ja hengelliset vallassa olijat olivat edistäneet ja tukeneet voidakseen sen kautta lisätä omaa valtaansa ja sortaa kansaa. Ja kumminkin se ilmaisi selvästi sen vaaran, joka johtuu vapaudesta, kun ei sitä johda vanhurskaus ja terveen järjen henki. (2 Tim. 1:7) Puolinainen oppineisuus on todellakin vaarallinen asia.

Kun näemme, että samat syyt ovat vaikuttamassa koko maailmassa meidän aikanamme tuottaakseen samanlaisen tuloksen paljon suuremmassa mitassa, niin voimmeko silloin, erittäinkin kun ennustuksen varoitus on silmäimme edessä, jättäytyä kuviteltuun varmuuteen ja huutaa: Rauha, rauha! vaikkei rauhaa olekaan. Tulevien tapahtumien ennustetun luonteen valossa voimme pitää Ranskan vallankumousta kaukaisena jyrinä, joka ilmaisee lähestyvän myrskyn, heikkona täristyksenä, joka käy maanjäristyksen edellä, suuren aikakausten kellon heilurin varoittavana lyöntinä, joka ilmaisee, että keskiyö on edessä, joka päättää nykyisen asiainjärjestyksen ja johtaa uuteen riemuvuoteen hallintomuutoksineen. Nämä enteet ovat herättäneet koko maailman ja panneet mahtavat voimat liikkeelle, jotka lopullisesti kukistavat vanhan asiainjärjestyksen.

Kun asianhaarat ovat täysin kypsiä, voi pieni mitättömyys sytyttää koko maailman yhteiskuntarakennuksen. Ranskan vallankumouksen ensimmäisenä merkinä oli pariisi-

laisnaisten nälkämielenosoitus, josta kuningatar tietämättömyydessään ajattelemattomasti sanoi: ”Heidän on tyhmää pitää sellaista melua leivästä, jos on vaikea saada leipää, niin ostakoot kakkuja, ne ovat halpoja nyt.”

Niin sattuva on sen ja nykyisen ajan yhtäläisyys, että monet ajattelevat ihmiset, jotka näkevät ajan merkit, nostavat hälyä, kun taas toiset eivät voi ymmärtää asemaa. Huuto, joka kuului ennen Ranskan vallankumousta, on mitätön niihin valituksiin verrattuna, joilla kansanjoukot koko maailmassa nyt syyttävät vallassa olijoita.

Iowan korkeakoulun professori G. D. Herron sanoo:

”Kaikkialla viittaavat merkit maailmanlaajuiseen muutokseen. Koko ihmiskunta odottaa jännityksellä, kunnes sen uusi kaste on suoritettu. Jokainen yhteiskunnan jänne tuntee ensimmäiset kivut siitä suuresta koettelemisesta, joka koettelee kaikki, jotka asuvat maan päällä, ja joka päättyy jumalalliseen vapahdukseen. (Hän ei näe kumminkaan, mikä vapahdus on, ja kuinka se saadaan aikaan.) Me olemme vallankumouksen partaalla, joka räjähdyttää kaikki olemassa olevat uskonnolliset ja valtiolliset laitokset ja panee maan jaloimpien sielujen viisauden ja sankaruuden koetteelle ... Se yhteiskunnallinen vallankumous, joka tekee yhdeksänentoista vuosisadan viimeiset vuodet ja kahdennenkymmenennen vuosisadan ensimmäiset vuodet kaikkein koettelevimmiksi ja uudistavimmiksi Ihmisen Pojan ristiinnaulitsemisen jälkeen, muodostaa kristikunnan kutsumisen ja tilaisuuden tulla kristityiksi.”

Mutta oi, kutsumusta ei oteta varteen, sitä ei edes kuullakaan, muutamaa harvaa lukuun ottamatta, joilla ei ole mitään valtaa; niin voimakas on itsekkyyden meteli, ja niin voimakkaat ovat tottumuksen kahleet. Ainoastaan ne ahdingot, jotka seuraavat tulevaa suurta maanjäristystä, vallankumousta, voivat saada aikaan muutoksen. Ja sen kauheasta kulusta ei käy mikään selvemmin ilmi kuin koston vanhurskaus, joka ilmaisee kaikille ihmisille sen tosiasian, että koko maan vanhurskas Tuomari tekee ”oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa'aksi.” — Jes. 28:17

Koston luonne leimasi selvästi sekä sen suuren hädän, joka kohtasi lihallista Israelia juutalaiskauden elonkorjuussa, että Ranskan vallankumouksen. Samalla tavalla saa tuleva hätäkin koston luonteen. Ja me voimme odottaa, ettei tämä hätä ole helpompi kuin nämä kaksi esikuvallista hätääkään, vaan pikemmin kauheampi niin hyvin kuin laajempikin, sillä nykyiset olosuhteet tekevät jokaisen yhteiskunnan jäsenen riippuvaisemmaksi kuin koskaan ennen joka suhteessa. Pelkästään rautatieliikenteen lakkauttaminen aiheuttaisi nälänhädän yhdessä viikossa suurien kaupunkien väestölle, ja yleinen anarkia tekisi lopun kaikesta teollisuudesta, joka riippuu kaupasta ja luotosta. Toiseksi selittää Herra itse, että siitä tulee hätä, ”jommoista ei ole ollut siitä asti kuin ihmisiä on ollut olemassa” eikä myös koskaan tule. — Dan. 12:1; Joel 2:2; Matt. 24:21

Raamattu ei anna mitään toivoa siitä, että hätä voitaisiin kääntää pois, mutta uskollinen seurakunta on luvattu vapauttaa, ennen kuin myrsky puhkeaa kaikessa voimassaan. Ja kaikille, jotka rakastavat vanhurskautta ja etsivät rauhaa, annetaan tämä kehoitus: ”Etsikää Herraa, kaikki te maan siveät, jotka pidätte hänen oikeutensa, etsikää vanhurskautta, etsikää nöyryyttä! Kukaties te tulette varjelluiksi Herran vihan päivänä.” — Sef. 2:2,3

Taistelu Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä, on suurin vallankumous, mitä maailma on koskaan nähnyt, sillä se käsittää kaikki väärät periaatteet. Kaikkien muiden vallankumoussotien tavoin on sillä asteettainen kehityksensä. Sen yleinen luonne on taistelu valon ja pimeyden, vapauden ja sorron, totuuden ja eksytyksen välillä. Se ulottuu koko maailman yli: talonpoika ruhtinasta vastaan, kuulija pappia vastaan, työ pääomaa vastaan, sorretut aseistettuina vääryyttä ja kaikenlaista sortoa vastaan ja sortajat aseistettuina puolustamaan sitä, mitä he ovat pitäneet niin kauan oikeutenaan.

Herran suuri sotajoukko

Kun olemme tarkastaneet kansojen aseistettuja miljoonia ja harjaantuneita sotilaita, niin kysymme: Mikä näistä mahtavista sotajoukoista on se armeija, jota profeetta kutsuu Herran suureksi sotajoukoksi? Koskeneekohan profeetan viittaus yhtään näistä? Missä merkityksessä niitä voitaisiin pitää Herran sotajoukkoina, kun ei niistä mikään ole hänen henkensä elähdyttämä? Tai koskeneeko tämä viittaus Jumalan kansaa, ristinsotilaita, joiden aseista apostoli sanoo, etteivät ne ole lihallisia, vaan voimallisia hajottamaan maahan linnoituksia? (2 Kor. 10:3-5) Voiko olla tarkoitus, että ”hengen miekka, joka on Jumalan sana” (Ef. 6:17), kukistaa Jumalan lasten käsissä, jotka ovat hänen henkensä täyttämiä, kaikki tämän maailman valtakunnat ja antaa ne Kristukselle iankaikkiseksi omaisuudeksi?

Olisi hyvä, jos niin olisi. Mutta me olemme nähneet sekä ennustuksista että ajan merkeistä, ettei se tapahdu sillä tavalla. Päinvastoin jätetään vanhurskasten varoitukset ja vastalauseet huomioon ottamatta, kansat vaeltavat edelleen pimeydessä, ja seurauksena siitä on, että kaikki maan (nykyisen yhteiskuntarakennuksen) perustukset horjuvat. (Ps. 82:5) Jumalan totisen kansan keskuudessa, joka sovittaa sydämeensä Jumalan opetuksen, on hänen sanansa terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja hajottaa todella maahan (inhimilliset) järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemusta vastaan, ja vangitsee jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle (2 Kor. 10:4,5); mutta näillä taisteluaseilla ei ole tämä vaikutus maailmaan. Sitä paitsi eivät pyhät muodosta suurta ”sotalaumaa”, vaan ”pienen lauman.” — Vertaa Luuk. 12:32 ja Joel 2:11

Lue profeetan kuvaus tästä sotalaumasta (Joel 2:2-11), jolloin on otettava huomioon, että vuoret Raamatun kuvauksissa merkitsevät valtakuntia, maa yhteiskuntajärjestystä, taivas kirkollisia voimia sekä aurinko ja kuu evankeliumin ja Mooseksen lain sivistävää vaikutusta. Pimeys on epäuskon kuva ja tähdet merkitsevät apostolisia valoja.

Tämä sotajoukko on se, joka kukistaa valtaistuimet ja tekee pakanavaltakunnat tyhjiksi. Mutta missä on sellainen sotajoukko, jota profeetta kuvailee hyvin harjoitettuna armeijana — joukkona, jonka edessä maa (yhteiskunta) vapisee ja taivas (kirkollinen mahti) pelkää ja joka rohkeasti julistaa näille molemmille mahdeille sodan? Missä on se sotajoukko, joka lähimmässä tulevaisuudessa ei tunnusta kristikunnan oppeja, sen valtiovoimia ja pappisvaltaa, vaan halveksii sen säännöksiä ja kukistaa kiivaudella kaiken sen herrauden ja järjestelmällisen mahdin, halveksii sen kuulia ja kranaatteja, repii kruunut kruunatuista päistä, kukistaa valtakunnat meren syvyyteen, syyttää taivaan, sulattaa

maan tulella ja kukistaa siten koko vanhan asiainjärjestyksen, niin kuin profeetat ovat ennustaneet?

Siitä, että sellaista armeijaa valmistetaan, olemme vakuutetut ”lujan profeetallisen sanan” niin kuin ajan merkkienkin perusteella. Ja tieto tästä pakottaa valtiomiehet kaikkialla ryhtymään erityisiin suojelus- ja puolustustoimenpiteisiin. Mutta juuri vallassa olijain toimenpiteissä on todennäköisesti ansa heille itselleen, sillä ne sotajoukot, joihin he luottavat, ovat kansan sotajoukkoja. Näillä harjoitetuilla sotilailla on vaimoja, lapsia, veljiä, sisaria, sukulaisia ja ystäviä yleisen kansan keskuudessa, joiden edut ovat luonnon vahvojen siteiden kautta heille yhteisiä, ja he palvelevat rivissä ainoastaan käskystä. Sotilaskunnia ja kunnioitus hallitsijoita kohtaan käykin vuosi vuodelta pienemmäksi, eikä ole mahdotonta, että nämä sotajoukot tulevassa hädässä voivat kääntää voimansa vallassa olijoita vastaan, sen sijaan että ne suojelisivat heitä.

Mitä asianhaaroja Herra käyttää asettaessaan liikkeelle tämän mahtavan sotajoukkonsa, sitä emme voi vielä selvästi ymmärtää, mutta me elämme ajassa, jolloin tapahtumat kehittyvät nopeasti, eikä olisi järjetöntä odottaa tämänsuuntaista liikettä koska tahansa. Mutta Jumalalla on määrätty aikansa jokaista suunnitelmansa osaa varten, ja ”koston päivä” alkoi v. 1874. Elonkorjuuaika on nähtävästi valmistanut tietä niille suurille tapahtumille, jotka jo heittävät varjonsa yli maan. Ihmiset menehtyvät pelätessään sitä, mikä on tulossa, sillä kaikki voivat nähdä, että hädän pilvet lähestyvät yhä enemmän. Yhteiskunta on ruutitynnyrin kaltainen, joka odottaa ainoastaan sytyttävää kipinää, taisteluvalmis armeija, valmis hyökkäämään, koska hyvänsä komentosana kuuluu; mutta Jumala määrää ajan.

Yhteiskuntaa, ”maata”, ”alkuaineita”, ei voida sytyttää, ratkaiseva taistelu ei voi alkaa, ennen kuin suuri Miikael, pelastusruhtinaamme, astuu esille ja sanoo komentosanan (Dan. 12:1), vaikka tiheitä otteluja kävisikin edellä. Ja tämä suuri Ruhtinas ilmaisee kuninkaalliselle joukolleen, seurakunnalle, että hätä, vaikka se onkin uhkaava, ei voi alkaa, ennen kuin kuninkaan omat, ”pieni lauma”, ”valitut”, ovat merkityt ja kootut.

Ihmiset ylimalkaan ovat tietämättömiä Herran osasta taistelussa, ja vielä enemmän sen tähden, kun hän on antanut maailman — Israelia lukuun ottamatta — käydä 6,000 vuoden aikana omaa tietään. Hänen sekaantumisensa näyttäneen sen tähden sitä ”vieraammalta” (Jes. 28:21,22) niistä, jotka eivät ymmärrä sitä talouden muutosta, joka tapahtuu seitsemännen vuosituhannen alkaessa. Mutta hän antaa tässä taistelussa ihmisten kiukun (ja heidän kunnianhimonsa ja itsekkyytensä) koitua hänelle itselleen kunniaksi, ja kaiken muun hän pidättää. Suurella pitkämielisyydellä on hän sallinut synnin pitkän hallituksen, koska se voi palvella hänen seurakuntansa koettelemisessa ja koska se voi opettaa ihmisille synnin ylenmääräisen synnillisyyden. Mutta kun hänen rakkauden ja vanhurskauden lakiansa halveksitaan, on hän päättänyt kurittaa maailmaa, ennen kuin hän antaa seuraavan läksyn, joka on vanhurskauden etujen valaiseminen käytännössä hänen rakkaan Poikansa tuhatvuotisen valtakunnan aikana.

Herra kieltää kansaansa taistelemasta lihallisilla aseilla ja selittää, että hän on rauhan Jumala, mutta hän selittää myös, että hän on oikeuden Jumala ja rankaisee synnin. ”Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra.” (Room. 12:19; 5 Moos. 32:35) Ja kun

hän nousee tuomitsemaan kansoja kostaakseen kaikille jumalattomille, niin hän selittää olevansa ”sotasankari” ja ”sotamies”, jolla on käytettävänä suuri sotajoukko. — 2 Moos. 15:3; Ps. 24:8; 45:4; Ilm. 19:11; Jes. 11:4; Jooel 2:11; Jes. 42:13,14

Hesekielin 7:13-24 on viittaus siitä, että ”pakanain pahimmat” saisivat ottaa saaliin. Tämä voisi merkitä Intian, Kiinan ja Afrikan kansojen nousemista kristikuntaa vastaan — ajatus, joka on näkynyt sanomalehdissäkin. Ajatuksemme on kumminkin, että pahimmat pakanat ovat kristikunnassa, ja että näitä ovat ne, joilla ei ole Jumalaa, kristillisiä tunteita eikä toiveita, ja jotka nyt nopeasti vapautuvat taikauskon, tietämättömyyden ja pelon ehkäisevästä vaikutuksesta.

Herra käyttää hyväkseen viisautensa mukaisesti tätä tyytymättömien ja epätoivoisten suurta joukkoa kukistaakseen nykyiset laitokset ja valmistaakseen ihmiset vanhurskaiden valtakunnalle. Ainoastaan tästä syystä kutsutaan sitä Herran ”suureksi sotajoukoksi.” Kenelläkään hänen pyhistään, joita hänen henkensä johtaa, ei pidä olla mitään tekemistä taistelun tämän osan kanssa.

Taistelu ilman vertaa

Profeettain ennustusten mukaisesti tulee tästä sellainen taistelu, ettei historialla ole mitään sellaista osoitettavanaan. Psalmissa 46 kerrotaan tästä lopullisesta taistelusta kuvakielellä. (Vertaa myös Ps. 97:2-6; Jes. 24:19-21; 2 Piet. 3:10) Kukkulat (vähemmän vaikutusvaltaiset hallitukset) sulavat jo kuin vaha; aina sitä mukaa kuin maa (yhteiskunta) kuumenee, myöntyvät ne kansan vaatimuksiin ja tulevat vähitellen samanarvoisiksi sen kanssa. Englanti on kuva siitä. Korkeita vuoria (jotka esittävät yksinvaltaisia hallituksia) tärisyttävät vallankumoukset, ja ne ”kaatuvat meren pohjaan” — hukkuvat anarkiassa. Meri ja aallot kuohuvat jo nykyisen yhteiskunnan tukipylväitä vastaan, ja ennen pitkää häviää maa (nykyinen yhteiskuntarakennus) täydellisesti jättääkseen tilaa ”uudelle maalle” (uudelle yhteiskuntajärjestykselle), jossa vanhurskaus vallitsee.

On mahdotonta saada nykyistä järjestystä uudestaan voimaan, 1) koska se on vanhentunut eikä vastaa nykyisiä olosuhteita, 2) koska tieto on nyt laajempi kuin ennen, 3) koska huomio siitä, että pappisviekkkaus on kauan sokaissut ja kahlehtinut joukkoja eksytyksellä ja pelolla, johtaa kaikkien uskonnollisten vaatimusten ja oppien yleiseen halveksimiseen, 4) koska uskonnolliset ihmiset ylimalkaan, jotka eivät ymmärrä, että Jumalan armotalouden muutoksen aika on tullut, syrjäyttävät järjen, ajatuksen oikeuden ja Raamatun puolustaakseen nykyistä asiainjärjestystä. Sen tähden merkitseekin vähän se, että kirkolliset taivaat (paavikunnan ja protestanttilaisuuden kirkolliset mahdit) kääritään kokoon kuin kirjakäärö, sillä kun anarkian myrskytulva saavuttaa huippunsa, eivät ne voi mitään toimittaa, vaan silloin hukkuvat taivaan (nimiseurakunnan) joukot. — Jes. 34:4; Ilm. 6:14

Jaakobin hädän aika

Hätä ja vaikeudet Herran päivänä kohtaavat ensi sijassa kristikuntaa ja lopulta kaikkia kansoja, mutta profeetta Hesekiel (Hes. 38:8-12) ilmoittaa meille, että viimeinen myrsky kohtaa Israelin kansaa, sitten kun se taas on koottu Palestiinaan. Hän esittää, että juutalaiset kokoontuvat suurin joukoin kansoista suurine rikkauksineen ja asuvat ennen

autioilla paikoilla, ja että he asuvat siellä turvallisesti jonkun aikaa, kun muussa maailmassa vallitsee mitä suurin sekaannus.

Sellainen kokoontuminen on alkanut, mutta on selvää, että heidän muuttonsa muista maista tarvitsee äkkinäistä jouduttamista, jotta ennustus täyttyisi määrättyyn aikaan mennessä. Jeremian kirjasta (Jer. 16:14-17,21) käykin ilmi, että joku sellainen jouduttaminen tulee tapahtumaan.

Herra kykenee myös runsain määrin täyttämään lupauksensa. Kysymys: ”Mitä tehdään juutalaisille?” panee kaikki kansat hämilleen, ja epäilemättä Herra sallii, että tapahtuu yhtäkkiä joku käänne, jonka johdosta kansat mitä pikimmin lähettävät juutalaiset lupauksen maahan. Ja niin kuin he lähtivät kiireesti pois Egyptistä karjoineen ja tavaroineen egyptiläisten auttamina, jotka antoivat heille kultaa ja hopeaa ja vaatteita (2 Moos. 12:31-36), niin ei heitä myöskään, niin kuin profeetta on ennustanut, lähetetä seuraavan lähtönsä aikana tyhjin käsin pois, vaan kansat joutuvat nähtävästi johonkin painostukseen, josta johtuu tämä Israelille suotuista tulos, jonka kautta Hesekielin ennustus täyttyy.

Tämä yritteliäs suku mukautuu pian uuteen asemaansa, mutta se rauha ja hyvinvointi, jota taas koottu Israel nauttii, samaten kuin sen puolustusta vaille oleva asemakin, herättää lopulta toisissa kansoissa halun ryöstää tämä maa. Ja kun laki ja järjestys on kadonnut, hyökkäävät Israeliin ryövärijoukot, joita profeetta (Hes. 38 luku) kutsuu Googin ja Maagoogin joukoiksi, ja suuri on silloin suojattoman Israelin hätä. — Jer. 30:7

Mutta keskellä hätää ilmestyy Jumala Israelin puolustajaksi niin kuin muinoin, kun se kansana nautti hänen suosiotaan. Kun sen hätä on suurin, on hänen apunsakin lähin, niin kuin luemme (Sak. 14:2,3), ja silloin poistetaan sen sokeus. Profetioissa (2 Sam. 5:19-25; 1 Aik. 14:10-17; Joos. 10:10-15) osoitetaan, kuinka Jumala ei ollut riippuvainen ihmisten sotataidosta, vaan suoritti taistelunsa omalla tavallaan. Siten hän saa aikaan tuossa suuressa taistelussakin vapahduksen omalla tavallaan.

Hesekielin ennustuksessa (Hes. 38:1-13) mainitsee Herra tämän taistelun tärkeimmät osanottajat, mutta me emme voi varmuudella selittää näitä nimiä. Kaikki näyttää kumminkin merkitsevän, että hyökkäys Palestiinaan tehdään Euroopasta, pohjolan rajoilta, yhdessä toisten kansain kanssa.

Näiden Israelin vihollisten täydellinen hävittäminen (jolla hädän aika loppuu ja jolloin Jumalan valtakunnan perustaminen alkaa) kuvataan seikkaperäisesti Hesekielissä. (Hes. 38:18-23; 39:1-20) Sitä voidaan verrata faaraon ja hänen sotajoukkonsa kauheaan hävitykseen, kun he koettivat taas saada valtaansa Israelin, jonka Jumala vapautti. Kuvaus näyttää viittaavan siihen, että hävitys tulee täydelliseksi kateuden, vallankumouksen ja anarkian kautta niiden eri aineiden keskuudessa, joista sotajoukot ovat kokoonpannut. Siitä syntyy mullistus ja taistelu, joka lakaisee pois jokaisen jäännöksen, mikä vielä mahdollisesti on jäljellä eri kansojen kotoisista hallituksista, ja tekee täydelliseksi maailmanlaajuisen kapinan ja anarkian, suuren maanjäristyksen. — Ilm. 16:18-21

Kaikki profeettain todistukset viittaavat siihen, että Jumalan voima ilmenee ihmeellisellä tavalla Israelin vapahduksen kautta, niin että maailma pian oppii tuntemaan, että

Herra on taas ottanut Israelin suosionsa, ja pian oppivat sekä Israel että maailma pitämään arvossa Jumalan valtakuntaa, joka tulee kaikkien kansojen toivoksi. Hesekiel (Hes. 39:21-29) puhuu tämän voiton ihanasta tuloksesta, ja mitkä ovat sen seuraukset Israeliin ja koko maailmaan nähden. Vertaa myös Jes. 59:19,20; Room. 11:25-32 sekä Naah. 1:6,7,9

Jumalan, Kaikkivaltiaan, suuren päivän taistelun kautta valmistuu koko maailma uutta päivää ja sen suurta ennalleenasettamistyötä varten. Maa (nykyinen yhteiskuntarakennus) häviää siten (Jes. 24:19,20) antaakseen tilaa Jumalan uudelle rakennukselle, uudelle taivaalle ja uudelle maalle, joissa vanhurskaus asuu. — 2 Piet. 3:13; Jes. 65:17